

Divagacions

Bé està que els músics ens associem i laborem a profit del benestar de la nostra classe; el Sindicat és l'instrument que ens pot donar la vida i la força convenients per a lograr les nostres aspiracions. Però, preguntem: És que tots els músics les senten aquestes aspiracions? O, si les senten, són les mateixes? Vet-ací la preocupació de l'articulista.

La professió musical té un sentit genèric que no tenen les altres professions. Existeixen, dintre la gamma d'intel·ligències i intuïcions (jerarquia artística) les diferenciacions dels rangs civils (jerarquia social), i això crea dintre la categoria dels músics diferents modalitats d'aspiració i d'acció.

Parlant més planerament, direm que dintre la professió musical hi ha la ironia que un home que hagi cursat la música seriósament encara hagi de preguntar-se: *Tinc dret a guanyar-me el pa de cada dia amb la música?*

Anem a parlar de la primera categoria dels músics, els compositors. És evident que tot home que treballi té dret a viure del propi treball; més això, aplicat al compositor, és molt elàstic. A veure: què produeix el seu treball? Haurà presentat una obra teatral i el públic, pel plaer d'oïrla, farà l'intercanvi amb la seva moneda. Molt bé. Per aquest compositor és el fruit d'aquest encert, i per l'empresari que s'ha aventurat, també. O haurà fet un ballable que ha frapat a les multituds i les Societats d'Autors reben uns ingressos considerables dirigits a nom de l'autor.

Bé; que gaudeixi l'afortunat del què li pertoca. Més... ara ve la part dramàtica. Hi haurà compositor que amb uns estudis pacientíssims i un treball formidable haurà presentat al món artístic una obra de concert que serà l'admiració i la delectació de totes les civilitzacions. Segurament la seva obra li reportarà més despeses que beneficis i s'haurà de contentar a viure en un nuvolet de glòria, però personalment sota la mercè i la dependència de tothom, fins dels que artísticament estan més baixos que ell. *Tinc dret a guanyar-me el pa de cada dia amb la música?*, es preguntarà. I està ben posat, si espera la resposta.

I amb els que toquen un instrument musical, què passa? Hi haurà metge, advocat o propietari que es vulgui donar el gust de presentar-se sense ticket en un acte musical executant un instrument que coneix i fins domina. Qui pot prohibir-li? Ell ofereix el fruit d'un estudi amb lliberalitat i cortesia i això mereix un aplaudiment compensador. O hi haurà comerciant, industrial o obrer manual, que voldrà augmentar la font dels seus ingressos dedicant-se, a més, a més a la professió musical, que pot exercir a consciència. No hi ha llei que pugui privar-li. Bé. Però a a fi de comptes el qui en sortirà perjudicat de tot això serà l'autèntic professional, que sols i exclusivament es dedica al cultiu de la música. Aquest també ha de fer-se la pregunta: *Tinc dret a guanyar-me el pa de cada dia amb la música?*

La finalitat d'aquest mal girbat article és aquesta: